

Sygn. akt IV U 1549/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Jacek Liszka

Protokolant: st. sekr. sądowy Patrycja Czarnik

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2015 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania J. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 30 października 2014 roku nr (...)

w sprawie J. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1549/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 30 października 2015 roku

Decyzją z dnia 30 października 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił J. O. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, iż orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 21.10.2014 r. ubezpieczona nie została uznana za niezdolną do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła J. O. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację wyrażoną w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia i wskazując, iż wobec stwierdzenia w toku postępowania orzeczniczego braku niezdolności do pracy po stronie ubezpieczonej, odmowa przyznania jej renty była zgodna z przepisami ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a odwołanie nie wnosi żadnych nowych okoliczności, które miałyby wpływ na zmianę orzeczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. O. urodzona w dniu (...) posiada wykształcenie średnie zawodowe jako technik-handlowiec. Pracowała jako aparatowy przetwórstwa owoców i warzyw, przy produkcji żaluzji, a ostatnio jako osoba sprzątająca.

Ubezpieczona w okresie od 7.09.2005 r. do 31.10.2014 r. pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Dowód: akta ZUS

W dniu 28.08.2014 r. ubezpieczona złożyła do ZUS wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 30.09.2014 r. ubezpieczona została uznana za nadal częściowo niezdolną do pracy do dnia 30.09.2015 r. Natomiast orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 21.10.2014 r. wydanym po rozpatrzeniu zarzutu wadliwości ubezpieczona nie została uznana za niezdolną do pracy. Wobec powyższego przedmiotową decyzją ZUS odmówił wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Od tej decyzji ubezpieczona złożyła odwołanie.

Dowód: akta ZUS

W toku niniejszego postępowania sądowego u odwołującej się stwierdzono:

- padaczkę,
- organiczne zaburzenia depresyjno-lekowe

Padaczka jest optymalnie kontrolowana jednym lekiem przeciwpadaczkowym w dawce terapeutycznej. Przedmiotowy stan neurologiczny jest prawidłowy. Zapis EEG w granicach normy. Z punktu widzenia neurologicznego odwołująca jest zdolna do pracy.

Odwołująca pozostaje w leczeniu psychiatrycznym ambulatoryjnym oraz w okresowej terapii psychologicznej z rozpoznaniem zaburzeń depresyjno-lękowych na podłożu organicznym. W czasie obecnego badania psychiatrycznego nie stwierdzono istotnych odchyłeń od stanu prawidłowego, w tym zaburzeń nastroju, zaburzeń funkcji poznawczych czy psychotycznych. Nastąpiła poprawa stanu psychicznego i funkcjonowania, aktualnie odwołująca samodzielnie porusza się poza domem, podjęła aktywność zawodową. Obecny stan psychiczny i funkcjonowanie nie dają podstawy do uznania ubezpieczonej za niezdolną do pracy.

Na podstawie przeprowadzonych badań oraz dokumentacji medycznej brak jest podstaw do uznania odwołującej za niezdolną do pracy.

Dowód: - opinia sądowno – lekarska z dnia 26.02.2015 r. – k. 8,

- opinia sądowno – psychiatryczna z dnia 30.07.2015 r. – k. 16–18,

- dokumentacja lekarska – akta ZUS.

Sąd, ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, podzielił wnioski płynące z opinii biegłych z zakresu neurologii i psychiatrii uznając, że zawierają one kompleksową i wyczerpującą ocenę stanu zdrowia odwołującej się, a nadto uwzględniają wpływ wszystkich rozpoznanych u niej schorzeń na jej zdolność do pracy. Sąd uznał, iż charakterystyka schorzeń została przez biegłych oceniona prawidłowo z punktu widzenia zasad logiki, przy wykorzystaniu wiedzy specjalistycznej, popartej doświadczeniem zawodowym. Zważyć przy tym należy, że opinie zostały wydane przez biegłych sądowych o specjalnościach adekwatnych do schorzeń zdiagnozowanych u opiniowanej, zaś opiniujący swe ustalenia i wnioski wywiedli po bezpośrednim badaniu oraz szczegółowej analizie całości dokumentacji medycznej złożonej w aktach sprawy.

Opinie biegłych spełniły nadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych określone w art. 278 kpc i art. 285 kpc, zaś w toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności, które mogłyby podważać zaufanie do wiedzy czy bezstronności biegłych.

Dowody z dokumentów zalegających w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz z dokumentacji medycznej dostarczonej przez odwołującą nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności, a ponadto nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie art. 57 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2015 roku, poz. 748) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust.1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit.b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit.a, pkt 10 lit.a, pkt 11-12, 13 lit.a, pkt 14 lit.a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit.a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (art. 12 ust. 1). Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (art.12 ust.2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3).

Zgodnie z art.13 ustawy przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;

2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Z kolei po myśli art. 107 ustawy prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

W niniejszej sprawie sporną stała się przesłanka z art. 57 ust.1 pkt 1 ustawy, dotycząca niezdolności do pracy. Dla rozstrzygnięcia, czy w przypadku ubezpieczonej mamy do czynienia z niezdolnością do pracy, koniecznym stało się zasięgnięcie opinii biegłych specjalistów z zakresu dziedzin medycyny związanych z jej dolegliwościami, to jest z zakresu neurologii i psychiatrii.

Z opinii wymienionych specjalistów wynika, iż zdiagnozowane schorzenia nie czynią ubezpieczonej niezdolną do pracy. Stwierdza się u niej padaczkę, organiczne zaburzenia depresyjno-lekowe to jednak schorzenia te nie rzutują na zdolność funkcjonowania jej organizmu w stopniu powodującym niezdolność do pracy.

Padaczka jest optymalnie kontrolowana jednym lekiem przeciwpadaczkowym w dawce terapeutycznej. Przedmiotowy stan neurologiczny jest prawidłowy. Zapis EEG w granicach normy. Z punktu widzenia neurologicznego odwołująca jest zdolna do pracy.

Odwołująca pozostaje w leczeniu psychiatrycznym ambulatoryjnym oraz w okresowej terapii psychologicznej z rozpoznaniem zaburzeń depresyjno-lękowych na podłożu organicznym. W czasie obecnego badania psychiatrycznego nie stwierdzono istotnych odchyłeń od stanu prawidłowego, w tym zaburzeń nastroju, zaburzeń funkcji poznawczych czy psychotycznych. Nastąpiła poprawa stanu psychicznego i funkcjonowania, aktualnie odwołująca samodzielnie porusza się poza domem, podjęła aktywność zawodową. Obecny stan psychiczny i funkcjonowanie nie dają podstawy do uznania ubezpieczonej za niezdolną do pracy.

Na podstawie przeprowadzonych badań oraz dokumentacji medycznej brak jest podstaw do uznania odwołującej za niezdolną do pracy. Podkreślić należy, że w świetle art. 12 ust. 3 ustawy częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Konieczny jest więc znaczny a nie jakikolwiek stopień utraty zdolności do pracy.

Z powyższych względów uznać należało, iż decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych była prawidłowa, zaś odwołanie należało oddalić jako bezzasadne, przyjmując za podstawę wymienione wyżej przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 477¹⁴§1 k.p.c.